

Motion till riksdagen 2019/20:3523

av **Håkan Svenneling m.fl. (V)**

med anledning av skr. 2019/20:115 Verksamheten i Europeiska unionen under 2019

1 Innehållsförteckning

1	Innehåll	1
2	Förslag till riksdagsbeslut	2
3	Inledning	5
4	Demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer	6
5	EU:s fleråriga budgetram 2021–2027	7
6	Den europeiska gröna given	8
7	Utvidgningsprocessen	10
7.1	Turkiet	10
8	EU:s strategi för Östersjöregionen	11
9	EU:s utrikes- och säkerhetspolitik	12
9.1	Vapenexport	13
9.2	Handelspolitik	14
9.3	Utvecklingspolitik	15
9.4	Israels ockupation av Palestina	16
9.5	Marockos ockupation av Västsahara	17
10	EU:s bilaterala och regionala förbindelser	19
10.1	Libyen	19
11	Öppenhet och transparens	21

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör driva frågan om konditionalitet när medlemsländerna förhandlar om långtidsbudgeten för 2021–2027, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska fortsätta att verka för en minskning av EU:s budget samt börja driva på för en klimatomställning i stället för militarisering och gränsbevakning och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU inför en feministisk budget, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att den svenska regeringen ska verka för att den europeiska gröna given ska innehålla bindande mål på 70 procents minskade utsläpp till 2030 och nollutsläpp till 2040 samt kompletterande mål för att minska de konsumtionsbaserade utsläppen och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att alla EU:s handelsavtal ska innehålla bindande miljö- och klimatklausuler samt att inga avtal ska tecknas med länder som inte skrivit under Parisavtalet, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom EU bör verka för en uppdatering av det juridiska ramverket så att det blir ett kraftfullt verktyg för att förhindra brott mot naturen genom att inkludera ekocid i Romstadgan och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU avbryter flyktingavtalet med Turkiet och agerar för att våldet och repressionen mot oppositionella upphör i Turkiet och att alla som fängslats på politisk grund frigges, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att förhandlingarna med Turkiet om ett medlemskap ska frysas och alla de förmåner som förmedlemskapsprogrammet ger omedelbart ska dras in och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom EU bör verka för ett ökat mellanfolkligt utbyte och samarbete mellan befolkningarna i EU och Ryssland och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU konsekvent står upp för mänskliga rättigheter, folkrätten och demokratin i sina relationer till andra länder och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU:s riktlinjer för export av krigsmateriel innebär ett förbud av export till länder som kränker de mänskliga rättigheterna, diktaturer och krigförande stater och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska verka för att EU inför ett vapenembargo mot de stater som ingår i den saudiskeledda koalitionen och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för ett EU-gemensamt vapenembargo mot Turkiet och tillkännager detta för regeringen.

14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att inga fler odemokratiska EU-handelsavtal tecknas och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att EU försvarar kvinnors ekonomiska rättigheter och inför en feministisk handelspolitik, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att alla EU-länder ska ge minst 0,7 procent av bni i utvecklingsbistånd och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att alla EU-länder ger minst 0,2 procent av bni till de minst utvecklade länderna och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör motsätta sig att EU fördjupar sitt samarbete med Israel på något område och suspendera det nuvarande associeringsavtalet så länge Israel inte avvecklar bosättningarna och vägspärrarna på ockuperat område, avbryter blockaden av Gaza och upphör med byggandet av muren på Västbanken, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör ta initiativ till att EU inför ett vapenembargo mot Israel och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU kräver att den utlovade folkomröstningen om Västsaharas självständighet hålls och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att EU säkerställer att handelsavtal och fiskeavtal mellan EU och Marocko, i enlighet med EU-domstolens beslut, inte innefattar Västsaharas territorium så länge Västsaharas folk, via deras legitima representant Polisario, inte har gett sitt samtycke, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att EU slutar finansiera den libyska kustbevakningen och att relationer med Libyen ska bygga på full respekt för asylrätten och mänskliga rättigheter och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige genom EU och FN:s flyktingorgan (UNHCR) bör agera för en snabb evakuering och vidarebosättning av flyktingar och asylsökande från Libyen och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom EU bör motverka alla beslut som innebär att asylrätten och flyktingars mänskliga rättigheter kränks och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för ett regelverk som innebär öppna böcker, minskade förmåner och sänkta politikerarvodet för alla EU-parlamentariker och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU-parlamentet endast ska sammanträda i Bryssel, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

3 Inledning

Många människor i världen befinner sig på flykt från förtryck, fattigdom, krig och förföljelse. Kriget i Syrien har skördat många liv och drivit 6,7 miljoner människor på flykt enligt FN:s flyktingorgan UNHCR. De flesta flyktingar är kvar i Syrien eller befinner sig i grannländer. Ungefär 1 miljon har flytt till EU-länder. Just nu befinner sig ca 3,7 miljoner flyktingar i Turkiet och situationen för dessa människor är en humanitär katastrof. Vänsterpartiet anser att det bör vara människor på flykt, asylrätten och rättsstaten som behöver skyddas, inte EU:s yttre gränser. Vi bör gemensamt ta ansvar för det som händer vid gränsen mellan Turkiet och Grekland genom att skapa en human flyktingpolitik med lagliga vägar in i Europa.

Europa har aldrig varit så rikt och samtidigt så ojämnt. Ojämligheten mellan de som har och de som inte har breder ut sig såväl inom länder som mellan länder i Europa. EU:s svar på finanskrisen var ännu mer av den högerpolitik som hade skapat krisen. Bankerna räddades medan kostnaderna fick bäras av oss andra. Den växande ojämligheten har skapat en grogrund för de nationalisterna och rasisterna som nu vill inskränka demokratin. Med högerens hjälp tar de makten i Europa genom en retorik och en politik som sparkar nedåt.

Vänsterpartiet vill se ett nytt europeiskt samarbete som sätter människor och klimat före marknadsintressen. En verklig motkraft mot de nyliberala och rasistiska krafterna i Europa kommer från vänster. Vi lever i en allvarlig tid, men det finns också mycket hopp. Vänsterpartiet driver, tillsammans med andra vänsterpartier i Europa, på för ett samarbete för social rättvisa, jämställdhet och en kraftfull miljö- och klimatpolitik.

Vänsterpartiet vet att jämlika samhällen ger större frihet och mer möjligheter till alla människor. Samhällen som är jämlika är också bättre på att lösa större samhällsutmaningar som patriarkatet, klimatförändringen, rasism eller en otillräcklig välfärd. EU-kritik är en förutsättning för att förändra dagens EU.

Denna motion ska inte ses som en uttömmande beskrivning av Vänsterpartiets EU-politik. Här lyfter vi i stället några viktiga EU-frågor som berör verksamheten i framför allt riksdagens utrikesutskott.

4 Demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer

För Vänsterpartiet är demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer inte förhandlingsbara. Vi försvarar FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna där mötesfrihet, organisationsfrihet, strejkrätt, yttrandefrihet samt allmänna, fria och hemliga val framhålls som nödvändiga beståndsdelar i ett demokratiskt samhälle. Lika stor vikt lägger vi på sociala framsteg och förbättrade levnadsvillkor. Det innebär att rätten till arbete, utbildning, bostad, vård, omsorg och kultur är nödvändig för ett människovärdigt liv och ett demokratiskt samhälle. Respekten för rättsstatens principer är central för varje demokratiskt samhälle och för respekten för de mänskliga rättigheterna.

Sedan en tid tillbaka har regimer på flera håll i världen börjat begränsa det demokratiska utrymmet, och särskilt civilsamhällets utrymme, både genom att inskränka möjligheterna att finansiera sin verksamhet och genom hot, våld och begränsningar av grundläggande fri- och rättigheter. Mellan 2014 och 2016 antog över

60 länder snarlika varianter av lagar som på olika sätt försvårar eller förhindrar organisationers möjligheter att ta emot internationellt stöd. Omfattningen är mycket oroväckande, men också att stater verkar inspireras av varandra och ibland även samarbeta i försöken att tysta obekväma röster.

Europa är på inget sätt undantaget i den oroväckande utvecklingen med demokratis krympande utrymme. En tydlig slutsats från de organisationer som granskar det krympande demokratiska utrymmet är att utvecklingen på flera områden är värst i just Europa, dock från en bättre utgångsnivå. Vänsterpartiet menar att Sverige måste arbeta aktivt inom Europa, inte minst i EU och Europarådet, för att vända denna negativa och oroväckande utveckling.

Under Viktor Orbáns tid vid makten har Ungern haft en oroande utveckling med begränsningar av friheten för medier, universitet och civilsamhället. En lag som antogs i juni 2017 hindrar organisationer från att ta emot bidrag från utlandet.

Polen är ytterligare ett exempel. Lagändringar som begränsar demonstrationsrätten har presenterats och Amnesty International rapporterar om hur polis trakasserar demonstranter och försöker hindra människor från att delta i protester. Under året har även lokala parlament i över 80 städer och provinser antagit homofobiska resolutioner och sedan utropat sig till en hbtq-fri zon.

Ungern och Polen pekas ofta, och med rätta, ut som de EU-stater som har mest oroväckande utveckling, men de är inte ensamma. I Spanien har demonstrationsrätten begränsats genom införandet av straff mot organisationer och genom utökat polisvåld. Frankrike upphävde det två år långa undantagstillståndet i november 2017, men först efter att ha inkluderat flera av delarna i undantagstillståndet i ny lagstiftning. Vänsterpartiets politik för att möta utvecklingen med det krympande demokratiska utrymmet utvecklas i motionen Demokratins krympande utrymme (mot . 2018/19:723).

Frågan om demokratiska och mänskliga rättigheter i medlemsländerna uppmärksammas genom resolutionerna från EU-parlamentet och larmrapporterna från EU-kommissionen. Vänsterpartiet tycker att det är bra men anser att nästa steg bör vara att villkora EU-stödet om länder bryter mot EU:s värderingar och principer eller vägrar följa beslut om att t.ex. ta emot flyktingar, s.k. konditionalitet. Kan inte ett EU-land leva upp till rättsstatens principer eller garantera alla människors grundläggande rättigheter ska landet inte få ta del av några EU-pengar. Vi kan helt enkelt inte fortsätta att subventionera nedmonteringen av rättsstaten och de grundläggande demokratiska rättigheterna, vilket är det som nu sker i länder som Polen och Ungern.

Sverige bör driva frågan om konditionalitet när medlemsländerna nu förhandlar långtidsbudgeten för 2021–2027. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5 EU:s fleråriga budgetram 2021–2027

Förhandlingarna kring en ny flerårig budgetram för 2021–2027 har fortsatt under 2019. Vänsterpartiet är positivt till att den svenska regeringen driver på för en minskning av unionens budget. Vi vill bl.a. se en neddragning inom jordbrukspolitiken eftersom vi anser att den är ineffektiv och orättvis och inte ekologiskt hållbar. Vänsterpartiet anser att ansvaret för jordbrukspolitiken borde ligga på nationell nivå. Det skulle möjliggöra för Sverige att i större utsträckning stötta och utveckla sin landsbygd och sitt jordbruk

samt säkerställa höga ambitioner för gott djurskydd, låg antibiotikaanvändning och långsiktig ekologisk hållbarhet.

Vänsterpartiet vill att våra skattepengar ska gå till ökad jämlikhet, inom och mellan länder, och till att lösa miljö- och klimatutmaningarna. Vi motsätter oss ökad militarisering, räddningspaket till spekulationsglada banker och en inhuman asylpolitik med gränspolisering och läger för asylsökande i EU:s grannländer. Om medlemsländerna får ett ökat ansvar för finansiering och genomförande inom ramen för EU:s budget kan de själva effektivisera, minska EU-byråkratin och samtidigt se till att stöden blir mer effektiva.

Regeringen ska fortsättningsvis verka för en minskning av EU:s budget och börja driva på för en klimatomställning i stället för militarisering och gränsbevakning. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Attackerna på välfärden och arbetsrätten i många EU-länder utgör ett allvarligt hot mot jämställdheten. EU:s påtvingade åtstramningspolitik har slagit extra hårt mot kvinnor. Kvinnor drabbas hårdast när välfärden skärs ned och arbetsvillkoren försämras. Vänsterpartiet driver kraven på ekonomisk rättvisa för kvinnor. Vi vill att EU inför en feministisk budget som bygger på en genomgripande feministisk analys, syftar till att utjämna skillnader mellan könen avseende inkomst, levnadsvillkor m.m. och förbättrar kvinnors villkor.

Regeringen bör verka för att EU inför en feministisk budget. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 Den europeiska gröna given

Målsättningen med den europeiska gröna given är att ställa om EU:s politik till ett rättvist och välmående samhälle med en modern, resurseffektiv och konkurrenskraftig ekonomi med nettonollutsläpp 2050 och där den ekonomiska tillväxten har frikopplats från resursförbrukning. Tanken är att Europa ska bli världens första klimatneutrala världsdelen. Vänsterpartiet tycker att det är en bra och nödvändig ambition. Det handlar om inget mindre än vår planets överlevnad och att vi i Europa, världens rikaste världsdelen, självklart måste gå före.

Vänsterpartiet tar forskarnas rapporter och klimatrörelsens krav på största allvar. Vi vet att om vi ska klara omställningen till ekologiskt och socialt hållbara samhällen så kan vi inte fortsätta som vanligt. Vi behöver göra stora, grundläggande förändringar, också i ekonomin. Därför bör den svenska regeringen verka för att den europeiska gröna given ska innehålla bindande mål på 70 procents minskade utsläpp till 2030 och nollutsläpp till 2040, samt kompletterande mål för att minska de konsumtionsbaserade utsläppen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Med ambitiösa mål blir det tydligt att vi måste utforma ny politik och nya instrument, inte bara justera i marginalen. Det krävs även en plan för att fasa ut de miljö- och klimatskadliga EU-subventionerna. Europeiska investeringsbankens beslut att inte längre subventionera fossil energi är ett steg i rätt riktning. Nu behövs en konkret handlingsplan för hur utfasningen, även av fossilgasen, ska gå till. Enbart europeiska flygresor subventioneras i dag med 300–400 miljarder kronor per år, enligt EU:s egna miljöbyrå EEA.

Den gröna given behöver innehålla satsningar på ökad jämlikhet och rättvisa. Samhällen som hänger ihop klarar stora utmaningar och förändringar, medan samhällen

med stora orättvisor dras isär och ökar grogrunden ytterligare för klimatförnekande högerauktoritära rörelser. En rättvis klimatomställning kräver därför specifika insatser i t.ex. kolregioner, men det kräver också en förändring av EU:s budgetramar och en ny ekonomisk politik. Klimatomställningen kräver tveklöst massiva offentliga investeringar i utökade tågförbindelser, förnybara energikällor, energieffektivitet och ett hållbart jordbruk. EU:s ekonomiska tvångströja i form av åtstramningspolitik sätter i dag stopp för dessa nödvändiga satsningar.

Vi måste fokusera på de stora företagens utsläpp. I dag står 100 storföretag för 70 procent av världens samlade utsläpp. EU måste våga ifrågasätta och sätta stopp för de största miljö- och klimatbovarna. Klimatpolitiken behöver genomsyra områden som handeln och investeringspolitiken, jordbrukspolitik, energi- och transportsektorn. Alla investeringar och beslut på EU-nivå måste bidra till att få ned utsläppen. Regeringen bör därför verka för att alla EU:s handelsavtal ska innehålla bindande miljö- och klimat-klausuler samt att inga avtal ska tecknas med länder som inte skrivit under Parisavtalet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Naturen behöver ett starkare rättsligt skydd. Redan 1971 motionerade Vänsterpartiet i riksdagen om införandet av en internationell konvention för att förbjuda brott mot naturen (ekocid). Genom att göra ekocid till ett brott i enlighet med den s.k. Romstadgan skulle brott mot miljön få liknande status som krigsförbrytelser eller brott mot mänskligheten och kunna lagföras vid Internationella brottmålsdomstolen i Haag (ICC).

Behoven av att skydda miljön rättsligt har ökat med åren. Fallen är tyvärr många av storskaliga ingrepp på miljön som skadat ekosystem och livsmiljöer för oöverskådlig tid. Gruvbolag, skogsskövlare, fossila energibolag och andra exploatörer kommer lätt undan. Kvar blir en förödd miljö och omfattande kostnader som får bäras av hela samhället. En ekocidlagstiftning skulle vara ett viktigt verktyg i att stoppa detta och utkräva ansvar från de som utarmar miljön. Särskilt stor betydelse skulle en internationell lag om ekocid få för fattiga länder med svag miljölagstiftning som drabbas hårdast av de omfattande miljöbrotten.

Glädjande nog har ICC meddelat att domstolen ska börja ta sig an miljömål. Det är ett viktigt steg framåt och innebär att vissa miljöfall kan tas upp i domstolen inom ramen för brott mot mänskligheten. Det är bra, men ännu bättre vore en renodlad ekocidtillämpning där alla fall med omfattande miljöförstöring, även om de inte är direkt kopplade till människors välfärd, skulle vara åtalbara. Det skulle skicka en viktig signal om att förstörelse av naturen i sig är ett brott.

Sverige bör inom EU verka för att uppdatera det juridiska ramverket så att det blir ett kraftfullt verktyg för att förhindra brott mot naturen (ekocid) genom att inkludera ekocid i Romstadgan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

7 Utvidgningsprocessen

Vänsterpartiet respekterar den nationella suveräniteten, dvs. varje land måste självt bestämma om det vill bli kandidatland för EU-medlemskap. Vi understryker vikten av att befolkningen i varje enskilt land tillfrågas om detta. Och beslut om att ansluta landet till EU bör absolut föregås av en folkomröstning.

Vänsterpartiet anser att det är avgörande att länderna är demokratiska och fullt ut respekterar de mänskliga rättigheterna. Självklart måste också kraven på en fungerande

rättsstat vara helt uppfyllda. Vänsterpartiet har riktat kritik mot EU:s krav på stora ekonomiska marknadsliberala förändringar i kandidatländerna. Ekonomiska reformer måste genomföras i en takt och på ett sätt som inte försvårar folkens levnadsvillkor genom exempelvis ökad arbetslöshet och social utslagning.

Vänsterpartiet ställer sig även kritiskt till EU:s krav på att ländernas utrikespolitik ska ändras så att den helt stämmer överens med EU:s positiva inställning till exempelvis Nato och en fortsatt militarisering av EU.

När frågorna om kandidatländerna rapporteras i EU-parlamentet understryker Vänsterpartiet alltid frågorna om demokrati, mänskliga rättigheter, fungerande rättsstat och grundläggande sociala villkor för befolkningen. Vi understryker också att beslutet om medlemskap måste vara befolkningens eget i det aktuella landet.

7.1 Turkiet

Under Erdoğan's styre har utvecklingen i Turkiet tagit tydliga steg i helt fel riktning. Sedan det misslyckade kuppförslaget sommaren 2016 har inskränkningarna av demokratiska fri- och rättigheter ökat ytterligare. Massarresteringar och begränsningar av yttrandefriheten har varit återkommande. Genom en konstitutionsändring våren 2017 har ännu mer makt samlats hos Erdoğan och ett återinförande av dödsstraffet diskuteras.

Flera regimkritiska och oppositionella medier har stängts ned med hjälp av lagar stiftade med stöd av undantagstillståndet. Totalt handlar det om minst 160 mediekällor, varav majoriteten är kurdiska. Borgmästarna i minst 35 städer har avsatts och i vissa fall gripits. Det handlar framför allt om städer i östra Turkiet och borgmästare som tillhör vänsterpartiet HDP eller dess systerparti DBP.

Vänsterpartiet har länge kritiserat utvecklingen i Turkiet och uppmanat Sverige och EU att agera kraftigare. EU har inte vågat agera mot Turkiet av rädsla för att Erdoğan skulle säga upp det skamliga avtal som hindrar flyktingar från att ta sig från Turkiet till Europa. Under början av 2020 har problemen med avtalet blivit alltmer uppenbara. När den turkiska regimen hotade att skicka samtliga landets flyktingar till gränsen mot Grekland reagerade EU genom att till varje pris försöka hålla människor på flykt borta från Europa. EU:s kritik mot Turkiet är fortfarande försiktig och flyktingarna hamnar i kläm i stormaktsspelet mellan EU och Turkiet. Det är hög tid för EU att säga upp avtalet och tydligt agera mot förtrycket av oppositionella och inskränkningar i grundläggande fri- och rättigheter i Turkiet.

Regeringen bör verka för att EU avbryter flyktavtalet med Turkiet och agerar för att våldet och repressionen mot oppositionella upphör i Turkiet och att alla som fängslats på politisk grund frigges. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I dagsläget är det uppenbart att Turkiet inte uppfyller de krav på demokratiska och mänskliga rättigheter som ställs på de länder som vill bli medlemmar i EU. Regeringen bör därför verka för att förhandlingarna med Turkiet om ett medlemskap ska frysas och att alla de förmåner som förmedlemskapsprogrammet ger omedelbart ska dras in. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8 EU:s strategi för Östersjöregionen

Ryssland utgör ett säkerhetspolitiskt hot – först och främst mot alla människor i Ryssland som motsätter sig styret i Kreml eller som inte passar i det samhälle som Putin vill bygga. För ryska hbtq-personer, urfolksföreträdare, miljörörelser och vänsteraktivister är den egna regimen ett dagligt säkerhetshot. Rysslands imperialistiska politik utgör också ett direkt hot mot befolkningen i flera grannländer – Ukraina, Georgien, Moldavien och länderna i Centralasien.

Samtidigt präglas den europeiska säkerhetspolitiska debatten av en överdriven rädsla för militära angrepp från Ryssland. Av dessa anledningar bör det mellanfolkliga samarbetet mellan EU och Ryssland utökas; vi behöver en motvikt till aggression och upprustning. Vänsterpartiet har motionerat om att Sverige bör spela en aktivare roll i syfte att skapa ett ökat samarbete runt Östersjön och att Svenska institutet bör få ett särskilt uppdrag att arbeta för att främja en säkerhetsgemenskap och en demokratisk utveckling i Ryssland. Vi har även påpekat behovet av att sanktionerna mot Ryssland med anledning av annekteringen av Krim kompletteras med ett ökat utbyte och samarbete mellan befolkningarna i Sverige och Ryssland samt att det svenska stödet till den ryska demokratirörelsen bör utökas.

Regeringen bör inom EU verka för ett ökat mellanfolkligt utbyte och samarbete mellan befolkningarna i EU och Ryssland. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiets politik gentemot Ryssland utvecklas i motionen Ryssland (mot. 2019/20:3357).

9 EU:s utrikes- och säkerhetspolitik

Vänsterpartiet är motståndare till EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Kravet på konsensus leder till att EU ofta hindras från att ta progressiva positioner i viktiga frågor, t.ex. att försvara aborträtten och stärka satsningar på SRHR. Det leder också ofta till att EU agerar långsamt och vagt, med urvattnade skrivelser. Det betyder inte att vi vill gå mot en ordning där majoritetsbeslut gäller. Med en sådan ordning skulle risken för att utrikespolitiken kapas av de reaktionära och rasistiska krafterna i Europa öka. Vänsterpartiet vill i stället att utrikespolitiken återgår till att bli en helt nationell kompetens. Vi värnar den svenska alliansfriheten. Vi är helt emot militariseringen av EU och stöder enbart samarbeten kring civila insatser vid kriser och katastrofer. Inga EU-pengar ska gå till upprustning.

Utrikespolitiken måste också bli mer konsekvent. I dag behandlas lika fall olika beroende på vilka länder det handlar om. Ekonomiska och politiska relationer har större betydelse än respekten för mänskliga rättigheter och folkrätten. De tydligaste exemplen utgörs av EU:s relationer med Marocko och Israel. Samtidigt som sanktioner, med rätta, införts mot Ryssland efter annekteringen av Krim har både Marocko och Israel kunnat fortsätta sina ockupationer utan sanktioner, och i stället har de belönats med fördelaktiga handelsavtal. Regeringen bör verka för att EU konsekvent står upp för mänskliga rättigheter, folkrätten och demokratin i sina relationer till andra länder. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.1 Vapenexport

Vänsterpartiet vill att Sverige ska vara ett land som konsekvent står upp för demokrati och folkstyre, ett land som aktivt och konsekvent arbetar för fred och nedrustning samt ett land som fördömer varje brott mot de mänskliga rättigheterna, oavsett var, av vem eller med vilka motiv de begås. Sverige har alla möjligheter att vara ett sådant land. För att nå dit krävs att Sverige slutar beväpna auktoritära regimer, länder som befinner sig i krig och stater som begår grova och omfattande brott mot de mänskliga rättigheterna. Vi måste också agera i samma anda inom EU.

Vänsterpartiet har i ett flertal motioner klargjort sin position när det gäller den svenska vapenexporten och behovet av ett förbud mot export av vapen till länder som kränker de mänskliga rättigheterna, diktaturer och krigförande stater. På sikt vill vi avveckla den svenska vapenexporten helt. Vänsterpartiets politik om vapenexport utvecklas i motionen med anledning av proposition 2017/18:23 Skärpt exportkontroll av krigsmateriel (mot. 2017/18:3920).

Även på EU-nivå måste vi sträva mot ett regelverk som förbjuder export av krigsmateriel till länder som kränker de mänskliga rättigheterna, diktaturer och krigförande stater. Regeringen bör verka för att EU:s riktlinjer för export av krigsmateriel innebär ett förbud av export till länder som kränker de mänskliga rättigheterna, diktaturer och krigförande stater. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Den 26 mars 2015 inledde en militärallians under ledning av Saudiarabien flyganfall mot huthirebellerna i Jemen, vilka i sin tur får stöd från Saudiarabiens ärkefiende Iran. Kriget i Jemen har skapat världens värsta humanitära katastrof. Över 22 miljoner människor behöver humanitärt stöd, och fler än 3 miljoner befinner sig på flykt i landet. 85 000 barn tros ha dött av svält.

Saudiarabien är en av världens största vapenköpare. Mellan 2014 och 2018 var landet den största vapenimportören i världen enligt fredsforskningsinstitutet Sipri. Av de tio största exportörerna av vapen är fem medlemmar i EU. Mellan 2013 och 2017 kom 34 procent av de vapen Saudiarabien importerade från just EU.

EU-parlamentet har antagit flera resolutioner med krav på vapenembargon mot de stater som ingår i den saudiskledda koalitionen som krigar i Jemen. EU-parlamentet menar att exporten av vapen till exempelvis Saudiarabien strider mot EU:s egna regler. Parlamentets beslut innebär att EU:s höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Federica Mogherini, har fått i uppdrag att ta fram ett förslag på vapenembargo. Beslutet är också en tydlig signal till medlemsstaterna att sluta exportera vapen till Saudiarabien.

Vänsterpartiet delar kravet i resolutionen och menar att regeringen bör stötta Federica Mogherini och agera i enlighet med EU-parlamentets rekommendation. Sverige ska verka för att EU inför ett vapenembargo mot de stater som ingår i den saudiskledda koalitionen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I oktober 2019 angrep Turkiet det kurdiskdominerade området Rojava i nordöstra Syrien. EU fördömde då, på svenskt initiativ, Turkiets angrepp. Samtidigt var inte EU-länderna beredda att gå så långt i åtgärderna mot Turkiet som den svenska riksdagen och regeringen ville. I stället för ett vapenembargo mot Turkiet enades EU-länderna om att rekommendera länderna att se över sin militära export. Ett par EU-länder, inklusive Sverige, stoppade därför vapenexporten till Turkiet medan andra länder fortsatte med sin export. Turkiets militära aktioner pågår fortfarande i Syrien, numera framför allt i

Idlibprovinsen. Sverige bör därför verka för ett EU-gemensamt vapenembargo mot Turkiet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.2 Handelspolitik

Företag ska aldrig ställas över demokratin. Därför vill Vänsterpartiet stoppa den förskjutning av makt från folket till storföretag som många av dagens internationella handelsavtal i praktiken innebär. Det är helt orimligt att viktiga politiska beslut som påverkar vårt klimat, vår ekonomi och vår välfärd avhandlas utan demokratisk insyn och därefter inte kan påverkas. Vänsterpartiet vill ha rättvisa handelsavtal där företag aldrig kan stämna stater för demokratiskt fattade politiska beslut. Regeringen ska verka för att inga fler odemokratiska EU-handelsavtal tecknas. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet vill att EU för en feministisk handelspolitik som bygger på en genomgripande feministisk analys, syftar till att utjämna skillnader i inkomst, levnadsvillkor m.m. mellan könen världen över och förbättrar kvinnors villkor. Regeringen ska verka för att EU försvarar kvinnors ekonomiska rättigheter och inför en feministisk handelspolitik. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.3 Utvecklingspolitik

EU:s medlemsländer står för nästan 60 procent av världens samlade bistånd och är många fattiga länders största handelspartner. Trots att EU-kommissionen är världens fjärde största biståndsgivare och Sverige årligen kanaliserar drygt 2 miljarder kronor av den nationella biståndsbudgeten genom EU lyser unionen med sin frånvaro i den svenska biståndsdebatten.

År 1970 satte FN målet att 0,7 procent av givarländernas bni ska gå till bistånd. EU:s målsättning att nå 0,7-procentsmålet till 2015 har reviderats till ett kollektivt åtagande om att nå 0,7 procent under löptiden för Agenda 2030, dock med förbehållet att de äldre medlemsstaterna får ta hänsyn till budgetära omständigheter och att de nyare endast måste sträva mot målet 0,33 procent av bni. EU ska dessutom till 2025 uppnå målet om att 0,15–0,20 procent av bni ska gå till de minst utvecklade länderna samt uppnå målet om 0,20 procent till 2030. Vänsterpartiet anser att dagens målsättningar är för lågt ställda och att EU bör följa FN:s uppsatta mål.

Sverige bör verka för att alla EU-länder ska ge minst 0,7 procent av bni i utvecklingsbistånd. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Concord Europa är en plattform för europeiska biståndsorganisationer. De beskriver utvecklingen inom EU:s bistånd i den årliga Aid Watch-rapporten. 2018 års rapport visar att EU:s bistånd missar målen eftersom det styrs av egenintressen i stället för mottagarländernas intressen. Det är framför allt säkerhets- och migrationspolitiska intressen som prioriteras framför stöd till de som lever i de mest fattigdomsdrabbade länderna. En femtedel av EU:s bistånd stannade inom unionen 2017, enligt Concord. Detta resulterade i att unionens bistånd endast nådde upp till 0,49 procent av bni, vilket är en minskning jämfört med året före. Om EU inte ökar takten kommer man att missa sitt eget uppsatta mål med 27 år och uppnå det först 2057. När det gäller de minst utvecklade länderna nådde EU under 2017 endast halvvägs till 0,2-procentsmålet.

Sverige bör verka för att alla EU-länder ger minst 0,2 procent av BNI till de minst utvecklade länderna. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

EU:s oförmåga att nå upp till de uppsatta målen, dess sätt att skjuta dem på framtiden och se ut att missa dem med stor marginal är mycket oroväckande. I en värld där behoven av verkligt bistånd är mycket stora är detta agerande av världens rikaste världsdel ett svek. Vänsterpartiets syn på EU:s utvecklingspolitik utvecklas i motionen En svensk utvecklingspolitik för rättvisa, jämställdhet och hållbar utveckling (mot. 2018/19:757).

9.4 Israels ockupation av Palestina

Israels ockupation av Palestina har skapat en av världens mest segdragna konflikter. Redan genom processen som ledde till att staten Israel utropades 1948 skapades grogrunden för dagens konflikt genom att hundratusentals palestinier fördrevs från sina hem. Sedan sexdagarskriget 1967 har Israel ockuperat Gazaremsan, Västbanken och östra Jerusalem i strid med folkrätten. Konflikten mellan Israel och Palestina är inte en konflikt mellan jämlika parter. Israel är en av världens största krigsmakter vars militärapparat understöds av USA, och landet har ett större ansvar enligt folkrätten i egenskap av ockupationsmakt. Samtidigt är det viktigt att understryka att folkrättens regelverk, bl.a. förbudet mot attacker mot civila, omfattar samtliga parter. Israels ockupation ursäktar inte på något sätt raketbeskjutning mot Israel, attacker på civila israeliska mål eller att palestinska grupper begår brott mot de mänskliga rättigheterna på de palestinska områdena.

Israels övergrepp mot de mänskliga rättigheterna, folkrätten och det palestinska folket inte bara fortsätter utan blir dessutom allt grövre. Blockaden av Gaza fortskrider, och byggnationen av den mur som sedan länge har fördömts av FN fortsätter. Antalet illegala bosättningar på ockuperad mark fortsätter att växa, och fördrivningen av palestinier från östra Jerusalem ökar. Israel fortsätter att arresterar, fängsla, tortera och i vissa fall döda dem som står upp mot ockupationen. Ingen fred tycks vara i sikte, och så länge Israel vägrar att respektera palestinernas mest grundläggande mänskliga rättigheter kommer det inte att vara möjligt att uppnå fred. Genom sina konsekventa brott mot folkrätten framstår Israel som genuint ointresserat av att upphäva den ockupation av palestinsk mark som pågått i årtionden och som är nyckeln till en varaktig fred i Mellanöstern.

Vänsterpartiet anser att Israel måste dra sig tillbaka från ockuperat område, att bosättningarna måste utrymmas och att en fri och demokratisk palestinsk stat bör upprättas inom 1967 års gränser. Vänsterpartiets utgångspunkt är folkrätten och respekten för de mänskliga rättigheterna. Därför har vi uppmärksammat och fördömt Israels grova och omfattande brott mot de mänskliga rättigheterna både i och utanför riksdagen. Vi har samtidigt inte tvekat att ta avstånd från de brott mot folkrätten och de mänskliga rättigheterna som begåtts av palestinska grupper.

Vänsterpartiet ser att Sverige kan spela en avgörande roll både för en framtida freds- och försoningsprocess och för försöken att bygga en palestinsk statsbildning i dag. Vi välkomnar därför att Sverige erkänt Palestina. Sveriges erkännande och avtal om utvecklingssamarbete har tänt ett hopp hos det palestinska folket, men det har också väckt förväntningar om ett mer aktivt Sverige.

Israels ockupation av Palestina hade inte varit möjlig utan EU:s förmånliga handelsavtal med Israel eller utan USA:s militära bistånd till landet. Att Europeiska

unionen år efter år ”betonar vikten av att gränserna till Gaza öppnas” och riktar kritik mot delar av Israels politik förändrar tyvärr inte situationen för palestinierna. Israel har kunnat ignorera EU:s kritik utan att det fått några konsekvenser. En förutsättning för att Sveriges och EU:s uttalanden ska göra skillnad är att man också är beredd att sätta tyngd bakom sitt budskap. Samarbetet mellan EU och Israel är omfattande och ger EU en möjlighet att sätta press på Israel att respektera folkrätten. Associeringsavtalet mellan EU och Israel är t.ex. villkorat med respekt för de mänskliga rättigheterna. EU:s associationsavtal med Israel innefattar förmånliga handelsavtal som ger det israeliska näringslivet stora ekonomiska fördelar. På så vis bidrar EU till att stärka den ekonomiska basen för ockupationspolitiken. Sverige bör motsätta sig att EU fördjupar sitt samarbete med Israel på något område och suspendera det nuvarande associeringsavtalet så länge Israel inte avvecklar bosättningarna och vägspärrarna på ockuperat område, avbryter blockaden av Gaza och upphör med byggandet av muren på Västbanken. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Att strypa vapentillförseln är ett effektivt verktyg för att sätta press på alla parter. I dag förekommer ingen vapenexport från EU till de palestinska parterna, men flera EU-medlemmar exporterar vapen till Israel. All vapenexport från EU-länderna till Israel måste upphöra. Sverige bör ta initiativ till att EU inför ett vapenembargo mot Israel. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiets politik när det gäller Israels ockupation av Palestina utvecklas i motion 2019/20:135.

9.5 Marockos ockupation av Västsahara

Marocko ockuperar Västsahara sedan 1975. Det är en ockupation som strider mot internationell rätt och som FN har antagit flera tydliga resolutioner mot. Ockupationen har även dömts som illegal av den internationella domstolen i Haag. År 1991 slöts ett avtal om ett vapenstillestånd, och parterna kom överens om att hålla en folkomröstning om Västsaharas självständighet övervakad av den FN-ledda styrkan Minurso. Marocko har dock gjort sitt yttersta för att sabotera och förhala processen.

I slutet av 2018 återupptogs samtalen mellan parterna i Genève under ledning av FN:s sändebud Horst Köhler. För att samtalen ska bli framgångsrika behövs ett engagemang från omvärlden. Det är mycket som står på spel. Det finns en stor risk för att vapenvilan bryts. Det västsahariska folket börjar få nog och allt fler röster höjs för att återuppta den väpnade kampen. Världen behöver inte ytterligare en väpnad konflikt. Världen behöver fredliga lösningar med respekt för folkrätten. Efter 45 år av ockupation är det hög tid att västsaharierna får tillbaka sitt land. Men då kan inte omvärlden förhålla sig passiv utan måste agera. Regeringen bör verka för att EU kräver att den utlovade folkomröstningen om Västsaharas självständighet hålls. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Västsahara är rikt på naturtillgångar i form av fisk och fosfat – något som inte kommer det befriade Västsahara eller de västsahariska flyktingarna till del. 70 procent av världens fosfattillgångar beräknas finnas just i Västsahara och Marocko. Trots att inget land erkänner Marockos rätt till Västsahara har Marocko relativt fritt kunnat utnyttja Västsaharas naturresurser. Ekonomiska intressen och handelsförbindelser är anledningar bakom Frankrikes och Spaniens starka relationer med Marocko, som gör dem ovilliga att kritisera landet.

Redan i december 2016 beslutade EU-domstolen att handels- och jordbruksavtalet mellan EU och Marocko inte gäller västahariska produkter eftersom Västsahara inte tillhör Marocko. Den 27 februari 2018 beslutade EU-domstolen dessutom att fiskeavtalet mellan Marocko och EU inte gäller Västsahara. Domarna gör klart att det enda sättet att förhandla om avtal som omfattar Västsahara är med det västahariska folket.

I stället för att följa de entydiga domsluten valde kommissionen att kringgå domstolens beslut och inledde en omförhandling av avtalen för att inkludera Västsahara. Kommissionen påstår att den har fört dialog med lokalbefolkningen i Västsahara, men i stället tillfrågade den de marockanska ockupanterna. Cirka 83 västahariska civilsamhällsorganisationer skrev dessutom till EU-kommissionen och fördömde avtalet. Man hänvisade till Polisario, som av FN är utsett till västahariernas enda legitima representant. Trots det fanns de västahariska organisationerna med på den lista som kommissionen presenterade för ministerrådet och EU-parlamentet över organisationer som gett sitt medgivande till avtalet. Polisario har över huvud taget inte hörts, varför avtalet strider mot EU-domstolens beslut och mot folkrätten.

Den svenska regeringen lade ned sin röst i förhandlingarna om handelsavtalet och röstade nej till fiskeavtalet. Självklart borde regeringen ha röstat nej till båda och därmed tydligt stått upp för folkrätten.

I januari 2019 röstades handelsavtalet igenom i EU-parlamentet, och i februari röstades även fiskeavtalet igenom. Att avtalen nu har gått igenom kommer tveklöst att bidra till att förlänga konflikten. Naturtillgångarna är själva grundorsaken till Marockos illegala ockupation av Västsahara. Det är genom de stora inkomsterna från fosfat, ett rikt fiske och andra västahariska tillgångar som Marocko kan finansiera sin ockupation och fortsätta sitt systematiska förtryck av den västahariska befolkningen. Regeringen ska verka för att EU säkerställer att handelsavtal och fiskeavtal mellan EU och Marocko, i enlighet med EU-domstolens beslut, inte innefattar Västaharas territorium så länge som Västaharas folk, via deras legitima representant Polisario, inte har gett sitt samtycke. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

10 EU:s bilaterala och regionala förbindelser

10.1 Libyen

När vägen mellan Turkiet och Grekland stängdes blev Libyen det främsta avreselandet för människor på flykt från Afrika och delar av Mellanöstern till Europa. Det beror till stor del på det rådande kaoset och bristen på kontroll över landets gränser. EU har fokuserat sitt engagemang i Libyen på att stoppa flyktingar från att ta sig in i Europa, trots att det innebär att de fastnar i det krigshärjade landet. Situationen för de flyktingar som befinner sig i Libyen är fruktansvärd. Flera rapporter, bl.a. från FN och Human Rights Watch, vittnar om flyktingar som säljs som slavar, trafficking, sexuella övergrepp och tortyr. Samtidigt betalar EU den libyska kustbevakningen för att stoppa båtar med flyktingar trots att FN-rapporter beskriver hur denna vid upprepade tillfällen har skjutit mot, skjutit sönder och sänkt flyktingbåtar. Flyktingar som omhändertas av den libyska kustbevakningen förs tillbaka till Libyens migrationshäkten där de intagna utsätts för tortyr, svält och våldtäkter samt säljs som slavar.

I juni 2018 införde FN individuella sanktioner mot sex libyska smugglare. Bland dem finns minst en tidigare milisledare som nu leder en regional kustbevakningsenhet i det krigshärjade landet – samma kustbevakning som alltså får stöd av EU. Två av dem har varit direkt inblandade i avtalen som slutits med Italien om att stoppa människor från att ta sig över Medelhavet. Trots situationen i Libyen och vetskapen om de övergrepp som sker fortsätter EU:s stöd till landets s.k. kustbevakning. Det är uppenbart att mänskliga rättigheter väger lätt mot ambitionerna att stoppa flyktingar från att komma till Europa. Det är dessutom uppenbart att den förda politiken leder till att landet destabiliseras ytterligare.

Sverige bör verka för att EU slutar finansiera den libyska kustbevakningen och att relationer med Libyen bygger på full respekt för asylrätten och mänskliga rättigheter. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet menar att de flyktingar som är fast i Libyen måste evakueras därifrån. Sverige bör genom EU och FN:s flyktingorgan (UNHCR) agera för en snabb evakuering och vidarebosättning av flyktingar och asylsökande från Libyen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

När EU hösten 2016 tecknade återtagandeaftal med Afghanistan var det med hot om att dra tillbaka biståndet på motsvarande 10 miljarder kronor årligen under en fyraårsperiod. Afghanistan är ett av världens fattigaste länder och är därmed så pass beroende av utländskt bistånd att dess regering hade svårt att stå emot pressen från EU.

Afghanistan kan på inget sätt beskrivas som ett säkert land och utvecklingsutmaningarna är enorma. Den afghanska flyktingministern har vid flera tillfällen vädjat till EU att inte deportera människor till landet. Att Sverige genom EU:s avtal har tecknat ett bilateralt återtagandeaftal med Afghanistan är direkt skamligt. Kommissionen har även föreslagit en blandning av främjande och tvingande åtgärder för att få andra stater, framför allt i Afrika, att hindra migranter från att ta sig mot Europa. Det är uppenbart att EU använder sin politiska och ekonomiska makt för att begränsa asylrätten och människors rätt att röra sig. Genom att samarbeta med stater där människorättskränkningar är vanligt förekommande, t.ex. Sudan, Egypten och Libyen, för att stoppa människor på flykt finns uppenbara risker för att EU bidrar till grova kränkningar av mänskliga rättigheter. Sverige bör inom EU motverka alla beslut som innebär att asylrätten och flyktingars mänskliga rättigheter kränks. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

11 Öppenhet och transparens

Vilka beslut som fattas ska avgöras av hur människor röstar, inte av EU-byråkrater och storföretagens lobbyister. När folkstyret urholkas innebär det inte bara sämre beslut – det gröper också ur tilltron till demokratin.

Det finns en politisk kris i Europa, och tilltron till regeringar, institutioner och medier sjunker. Allt färre upplever att samhället är byggt för dem. Under ett stort antal år har makt och beslutsfattande medvetet förts bort från folkligt inflytande och demokratiska organ till opåverkbara EU-institutioner. EU har använts som ett instrument för att sprida idén om att politik bör styras av experter och byråkrater, som inte ska kunna påverkas av folkliga opinioner. Vänsterpartiet vill demokratisera EU genom att ge mindre makt till EU:s byråkrater, kommissionärer och domare, och mer

makt till de nationella parlamenten. Vi vill begränsa lobbyisternas närvaro i EU samt verka för ökad insyn och transparens i EU:s institutioner.

Vänsterpartiet motverkar EU:s utveckling i federal, överstatlig riktning och arbetar för att föra tillbaka makt till folket. Det borde också vara enklare att lämna EU och EMU om man som medlemsland vill det.

Vänsterpartiet anser att de folkvaldas roll i demokratin är central. Det är viktigt att vi alla kan lita på de folkvalda. Ändå är det få EU-parlamentariker som vill redogöra för hur de utnyttjar de förmåner de har som parlamentariker. Bara Vänsterpartiet har varit öppet från start med att pengarna går dit de ska.

Regeringen ska verka för ett regelverk som innebär öppna böcker, minskade förmåner och sänkta politikerarvoden för alla EU-parlamentariker. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Den absurda flytten av folkvalda och tjänstemän mellan Bryssel och Strasbourg en gång i månaden måste upphöra. Regeringen bör verka för att EU-parlamentet endast sammanträder i Bryssel. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Håkan Svenneling (V)

Hanna Gunnarsson (V)

Lotta Johnsson Fornarve (V)

Elin Segerlind (V)

Jens Holm (V)

Yasmine Posio (V)

Jessica Thunander (V)